

14de JAARGANG, NR. 260
20 JUNI 2016

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 JAZZ OP PAPIER

Bill Mays, *Stories of the road.*

5 JAZZ OP DE PLAAT

Chuck Israels, Monika Herzig,
Jeremy Pelt, Teus Nobel,
Mateusz Pulawski, Marsalis/Elling,
Oene van Geel, Michiel Braam e.a.

EN VERDER:

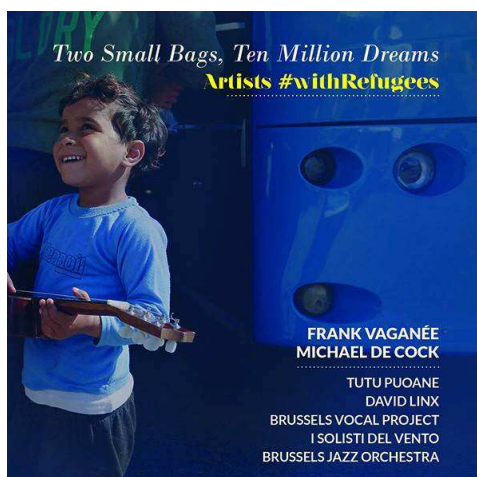
14 New York Calling (Roos Plaatsman)

15 Bestsellers Jazzcenter Den Haag

16 Gouwe Ouwe van Hessel Fluitman

16 Overzicht jazzfestival augustus

JAZZNIEUWS

Belgische jazzmusici werken mee aan vluchtelingen-cd

Onder anderen de vocalisten Tutu Puaone, David Linx en het Brussels Jazz Orchestra leveren een bijdrage aan een cd waarvan de verkoopopbrengst ten bate van vluchtelingen komt. De plaat 'Two Small Bags, Ten Million Dreams' brengt het verhaal van een familie vluchtelingen die een beter leven hoopt te bereiken. De tekst werd geschreven door Michael De Cock, de muziek is van Frank Vaganée (artistiek leider van het Brussels Jazz Orchestra). De cd is onder meer te koop via de webshop van het Brussels Jazz Orchestra. Alle opbrengsten gaan naar Music Fund, een organisatie die tweedehands muziekinstrumenten bezorgt aan vluchtelingen in asielcentra en conflictgebieden. Op 20 juni, Wereldvluchtelingendag, werd de muziek van de plaat in de Ancienne Belgique (Brussel) live uitgevoerd.

Lees Jazzflits op uw tablet

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Het winnende Xavi Torres Trio met zijn prijs. (Persfoto)

**XAVI TORRES TRIO WINT
SENA DUTCH JAZZ COMPETITION 2016**

Het Xavi Torres Trio heeft 10 juni in het Bimhuis in Amsterdam de tweejaarlijkse Dutch Jazz Competition gewonnen. De winnaar kreeg 5.000 euro en mag onder meer spelen op het komende North Sea Jazz Festival. De Publieksprijs, dit jaar voor het eerst uitgereikt, werd gewonnen door het Vuma Levin Quartet en de formatie Tommy Moustache.

De vierde finalist, het Stephanie Francke Quartet, viel buiten de prijzen. De jury bestond dit keer uit onder anderen Michelle Kuypers (programmamanager North Sea Jazz Festival), Anton Goudsmit (gitarist) en juryvoorzitter Frank van Berkel (programmeur). De jury was vol lof over de winnaar: "Lyrisch, technisch en ritmisch superieur met veel muzikale potentie en één adem van energie en samenspel. Harmonisch eigenzinnig, met heel veel spelplezier en een spannend en verrassend eigen verhaal." Aan het concours deden in totaal acht groepen mee. O.W.A.L. (Otherwise We Are Lost), de Neil van der Drift Group, het Rok Zalokar Trio en Marutyri haalden de finale niet.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

NIEUWS

VIP-podium Jazz'n Eersel stopt

De concertreeks van de Stichting Jazz'n Eersel stopt, zo meldt het Eindhovens Dagblad (ED) op 30 mei. Reden zijn het uitblijven van een structurele subsidie en teruglopende bezoekersaantallen. De concertreeks bestond sinds 2008 en vond onderdak in cultureel centrum De Muzenval en café De Gouden Leeuw in Eersel. Mario van Leeuwen, voorzitter van de stichting, betreurt het einde van het podium zeer, zo zegt hij in het ED: "Heel jammer, de Kempen is zijn jazzpodium kwijt." Jazz'n Eersel was lid van de VIP (vereniging van jazz en impropodia).

Sisters of Invention.
(Foto: Pamela Cortés Bruna)

Finalisten Euroradio Jazz Competition

Het Kristina Barta Trio (Tjechië), Súp (Ierland), Félix Rossy & Marco Mezquida (Spanje) en Sisters of Invention (Zweden) zijn doorgedrongen tot de finale van de Euroradio Jazz Competition 2016. Elk ensemble presenteert zich in het Bimhuis, Amsterdam in een set van dertig minuten. De finalisten werden geselecteerd door een jury bestaande uit vijf Europese omroepmedewerkers, onder wie Wijnand Honig van de NTR. De winnaar van de wedstrijd krijgt 3.000 euro. De finale wordt opgenomen voor uitzending door Europese radiostations.

Avishai Cohen tekent bij OKeh

De Israëliische bassist Avishai Cohen heeft een exclusieve overeenkomst voor de lange termijn getekend met het label OKeh, een onderdeel van Sony Classical. Zijn eerste album voor dit label gaat hij in het voorjaar van 2017 opnemen.

PRIJZEN

Zangeres Els Artois van de winnende Jazzisfaction Big Band ontvangt een van de solistenprijzen. (Foto: Ton Hofstra)

BIGBAND JAZZISFACTION BESTE VAN INTERNATIONAL BIG BAND COMPETITION

De Belgische bigband Jazzisfaction onder leiding van Jos Moons heeft op 4 juni de Topklasse van de International Big Band Competition (IBBC) in Hoofddorp gewonnen. Tweede werd het Tsjechische Prague JJ Conservatory Jazz Orchestra onder leiding van Milan Svoboda.

Aan de IBBC deden twintig bigbands mee in twee klassen. Ze werden geselecteerd uit tientallen aanmeldingen. De Topklasse was dit jaar een puur buitenlandse, vooral Duitse aangelegenheid. Naast de winnaar en nummer twee waren het Berlin Jazz Composers Orchestra, de Big Swingin' Group en het Jugend Jazz Orchester NRW geselecteerd. In de Eerste klasse waren ook Nederlandse formaties vertegenwoordigd. Uit ons land kwam ook de winnaar: de West Coast Big Band. Als nummer twee eindigde Big Band Blast! uit Sliedrecht en de derde prijs was voor Big Band Tartu uit Estland.

De jury onder leiding van de Amerikaanse saxofonist Scott Hamilton roemde het hoge niveau in beide klassen, het samenspel tussen en binnen de secties, de onderlinge cohesie, het peil van de solisten en de dynamiek. Tot beste blazer werd trompettist Gary Kavanaugh van de West Coast Big Band uitgeroepen. Solistenprijzen gingen naar: zanger Andy Ninvalle (Amstel Big Band), zangeres Els Artois (Jazzisfaction Big Band), componist/arrangeur Joris Bolhaar (New Sound Jazz Machine) en alt-saxofonist Maximilian Koons (Uni Big Band Kaiserslautern). De IBBC is een onderdeel van het jaarlijkse Meer Jazz Festival.

Jazzkwartet wint straatmuzikantenconcours in Zwolle

Het Tom Leeuwenburg Jazz Kwartet heeft zondag 5 juni de hoofdprijs gewonnen van het eerste straatmuzikantenconcours DRAADloos in Zwolle. Vijftien verschillende acts speelden op vijftien verschillende terrassen, verspreid door de Zwolse binnenstad. Op de terrassen zaten juryleden die de muziek beoordeelden. Na de voorrondes bleven drie groepen over voor de finale. Voor winnaar Tom Leeuwenburg werd het hardste applaus gemeten. De leden van de groep studeerden aan het ArtEZ Conservatorium in Zwolle.

VARIA

De wereld van Miles op Wikipedia

Wie wil weten wat er zoal over trompettist Miles Davis op Wikipedia te vinden is, kan vanaf nu terecht op de website 'The Universe of Miles Davis'. Wie daar kijkt vindt niet alleen informatie over zijn platen en groepen, maar ook zaken als artiesten die door hem beïnvloed werden. Davis wordt op bijna 2.500 pagina's van Wikipedia genoemd, zo blijkt. (<http://polygraph.cool/miles/>)

Keep an Eye Summer Jazz Workshop

Van 4 tot en met 8 juli vindt op het Conservatorium van Amsterdam weer de jaarlijkse Keep an Eye Summer Jazz Workshop plaats. Al meer dan tien jaar biedt deze workshop professionele musici en conservatoriumstudenten van over de hele wereld de gelegenheid zich onder leiding van topmusici te verdiepen in jazz. Onder anderen Justin DiCioccio (hoofd jazzafdeling Manhattan School of Music), Mike Maher, Dick Oatts, Tineke Postma, Jesse van Ruller, Jeroen van Vliet, Jay Anderson en John Riley maken deel uit van het docententeam. 's Avonds staan er jamsessies en concerten op het programma, die grotendeels gratis te bezoeken zijn:

concerten

do 7 juli 20.00 uur Conserv. A'dam
Keep an Eye Concert Jazz Band van het Conservatorium van A'dam o.l.v. Justin DiCioccio; The Music of Stan Kenton
vr 8 juli 14.00 uur Conserv. A'dam
Summer Jazz Bands

jamsessies

zo 3 juli, 17.00 uur: Victoria Hotel
ma 4 juli, 21.00 uur: Nel, Amstelveld
di 5 juli, 22.00 uur: Bimhuis
wo 6 juli, 19.30 uur: Victoria Hotel
(<http://www.conservatoriumvanamsterdam.nl>)

AANVULLING

op Jazzflits nummer 259

In de vorige Jazzflits meldden wij u dat de Duitse trompettist **Till Brönner** een cd voor Sony gaat maken met Ruud Jacobs als producer. Wij verzuimden te vermelden dat Sony de plaat op het label OKeh zal uitbrengen.

ZOMERFREQUENTIE JAZZFLITS

Jazzflits verschijnt twintig keer per jaar. Het grootste deel van het jaar is dat eens in de twee weken. In de komende zomermaanden **juli, augustus en september** nemen we wat gas terug en komen we **eens per vier weken** uit. In oktober pakken we de draad van twee keer per maand weer op.

PRIJZEN (VERVOLG)

Dee Dee Bridgewater op het North Sea Jazz Festival 2010.
(Foto: Joke Schot)

DEE DEE BRIDGEWATER KRIJGT HOOGSTE AMERIKAANSE JAZZONDERSCHIEDING

Als een van de weinige vrouwen mag zangeres Dee Dee Bridgewater vanaf 2017 de titel 'NEA Jazz Master' voeren. De titel is de hoogste Amerikaanse jazzonderscheiding en wordt jaarlijks aan een aantal jazzmusici voor hun gehele oeuvre toegekend. Sinds 1982 zijn 145 Jazz Masters benoemd, onder wie negentien vrouwen.

"I never dreamed I would one day be named an NEA Jazz Master, as so few women hold this distinction", aldus Bridgewater in een persbericht van het NEA. "I've fought long and hard to preserve my musical integrity, to garner respect in this male-dominated jazz world." De andere NEA Jazz Masters 2017 zijn bassist Dave Holland, pianist Dick Hyman, organist Dr. Lonnie Smith en jazzjournalist Ira Gitler. Elke Jazz Master krijgt 25.000 dollar. Tijdens een concert op 3 april 2017 in het Kennedy Center, Washington D.C. wordt de winnaars eer betoond. De NEA (National Endowment for the Arts) verschaft namens de federale Amerikaanse regering geld aan de kunsten.

PODIA

Ibrahim Maalouf op komende editie What's Next?

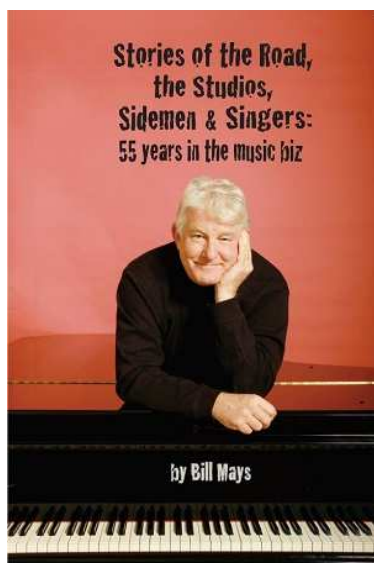
Trompettist Ibrahim Maalouf, Cory Henry & The Funk Apostles, saxofonist Rudresh Mahanthappa, Marcus Strickland's Twi-Life, Jameszoo Quartet en saxofonist Joris Roelofs zijn toegevoegd aan het festivalprogramma van So What's Next? So What's Next? vindt 5 november voor de vierde maal plaats in Muziekgebouw Eindhoven. (<http://www.sowhatsnext.nl>)

Bart Maris en Stijn Turtelboom spelen Chopin

Trompettist Bart Maris en multi-instrumentalist Stijn Turtelboom werken aan een gezamenlijk project onder de naam Bombardon. In dit project vormt de muziek van F. Chopin het centrale uitgangspunt en rode draad. Het project wordt begin september in Gent gepresenteerd tijdens het festival Jazz in 't Park. Ook zullen tijdens dat festival nieuwe cd's worden voorgesteld van het Manolo Cabras Quartet, Steiger en Hugo Boogaerts' Moon Express. Het volledige programma - veertien gratis concerten van donderdag 1 t/m zondag 4 september in het Zuidpark Gent - is te bekijken op <http://www.gent.be/jazzintpark>.

JAZZ OP PAPIER

PIANISTISCHE SCHETSEN

Bill Mays.
Stories of the road, the studios,
sidemen & singers: 55 years in the
music biz.

3rd ed., revised

Shohola, PA : No Blooze Music, 2014.

173 pag. : ill.

pbk.

Prijs voor Amerikaanse ingezetenen

25 dollar, voor Europa 35 dollar.

(www.billmays.net)

Een licht boekje voor in de trein, dacht ik, en stopte het in mijn tas. De naam van de auteur was blijven hangen, sinds ik hem ergens in de jaren negentig hoorde tijdens het North Sea Jazz Festival, dat toen nog een speciale zaal reserveerde voor piano-recitals. Het optreden van Bill Mays had de meeste indruk gemaakt en zo dacht ook Cees Slinger erover, dus ik verkeerde in goed gezelschap.

Mays werkt graag in duoverband, zoals met de bas van Ray Drummond of voorheen met die van Red Mitchell, en ook met een trompettist als Marvin Stamm. Met afwisselend Californië en New York als uitvalsbasis is hij inzetbaar in gevarieerde projecten. Het is een pianist die bovendien tal van vocalisten heeft begeleid en daarmee de hele wereld heeft afgereisd; zo iemand moet wel een en ander te vertellen hebben.

Ik zag dan ook uit naar zijn boek waarin hij zijn observaties heeft neergelegd. Volgens Mays zelf is het geen uittreksel uit een dagboek en nog minder een autobiografie, maar een losse verzameling indrukken en ik-verzin-dit-niet verhalen. Het zijn er ver over de tweehonderd en de enige ordening die hij heeft aangebracht is die op onderwerp, vijftintig in getal. De meeste hebben zijdelings met muziek te maken, maar er zijn ook rubrieken over berovingen en huisdieren.

Niet alle verhalen weten de aandacht van de lezer vast te houden; soms draait een stukje op niets uit, andere zijn onderdeel geworden van een opsomming. Elk van de vijf ongewone locaties waar hij ooit speelde, krijgt bijvoorbeeld maar drie regels tekst. Hier en daar heeft de niet-Amerikaanse lezer het nadeel dat de portee van een verhaal hem ontgaat wegens de onbekendheid met typisch Amerikaanse instituties of begrippen, Daarentegen heeft de schrijver wel verklaringen toegevoegd voor niet-ingewijden op muzikaal gebied.

Aan alles is te merken dat dit een eigen uitgave is. Ook de wijdelopige titel en het amateuristisch aandoende voorwerk dragen daartoe bij. Overbodige lijstjes van sidemen en zangers hadden plaats kunnen maken voor een behoorlijk namenregister. Vraag me niet hoe, maar een redacteur had met een paar forse ingrepen er misschien wat meer lijn in kunnen aanbrengen. Lezers moeten nu te vaak switchen van de ene scène naar de volgende, waardoor zij de neiging krijgen eerder af te haken.

Bovenstaande neemt niet weg dat er mooie verhalen bij zijn, bijvoorbeeld over de verhoudingen tussen musici onderling. Sarah Vaughan, die de eerste zes maten van 'Stairway to the stars' compleet ongegeleid pleegt te zingen, zet op een avond het nummer een halve noot lager in. Mays, die geen absoluut gehoor heeft, merkt dat pas als hij zijn eerste akkoord neerzet. Sarah kijkt achterom, met een duivelse grijns, zo van 'I gotcha'. Het getuigt dan weer van vakmanschap om stante pede van toonaard te wisselen.

Als collega-pianist Bill Charlap hem vraagt of hij nog iets van hem kan leren, adviseert hij Charlap meer ruimte tussen de noten aan te brengen. In vier woorden gezegd: Jimmy Rowles, Sonny Clark.

Hilarisch zijn de perikelen rondom een verhuizing naar een appartement op de vijfde verdieping. Alvorens tot aankoop over te gaan had hij verhuizers laten opmeten of het mogelijk was zijn eigen vleugel de trap op te krijgen. Je voelt al aankomen hoe het ging toen het eenmaal zover was.

In het hoofdstuk over piano's ten slotte: Thelonious Monk komt twee uur te vroeg de Five Spot binnen. Hij zit aan de bar, eet wat. Zegt de eigenaar: 'Moet je de piano niet even uitproberen?' 'What for – do you have another one?'

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

MONIKA HERZIG The Whole World In Her Hands Whaling City Sound

Bezetting:

Reut Regev (tb),
Jane Bunnett (ss, fl),
Jamie Baum (fl),
Lakecia Benjamin (as),
Monika Herzig (p),
Leni Stern (g),
Linda Oh, Anna Butterss (b),
Jennifer Vincent (c, b),
Arianna Fanning (d),
Mayra Casales (perc).

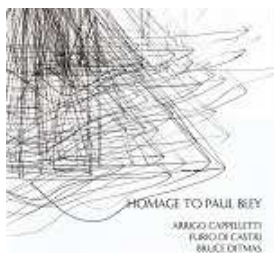
Het album 'The Whole World In Her Hands' is een volledige vrouwenaangelegenheid. Voor het project nodigde pianiste Monika Herzig vrouwelijke bandleiders uit. Om aan te geven dat het kan in jazz; een bezetting van louter vrouwen. Als kers op de taart is de cd ook nog eens door een vrouw geproduceerd: Suzi Reynolds. Ze werkt bij Whaling City Sounds. Herzog emigreerde eind jaren tachtig van de vorige eeuw vanuit Duitsland naar de VS. Daar rondde ze haar muziekstudie op de Indiana University in Bloomington af om er vervolgens les te gaan geven. Dat ze daar ook veel met vrouwen werkt, blijkt wel uit haar 'Girls Create Music'-workshops. Diverse groepsleden brachten stukken voor de cd in, zodat deze een gevarieerd geheel is geworden. Het openingsnummer, 'Plenty of nothing' van Monika Herzig, is wat voorzichtig gespeeld. Men lijkt elkaar wat te ontzien. Het tweede stuk 'Mosquitos' is Cubaans van karakter, terwijl het derde stuk, van de gitariste Leni Stern, 'The cat that stole the moon', Afrikaans georiënteerd is. Mooi dramatisch is 'Istop'. Met hiphopinvoeden staat in de 'liner notes' van Bob Blumenthal. Gewoon een goed jazznummer, zou ik zeggen. Met sterk werk van Stern. In 'Muddy Waters' heeft Monika Herzig de blues verwerkt. De Israëliëse tromboniste Reut Regev blaast hier een mooie solo. De Indiaas-Amerikaanse drummer Arianna Fanning leverde een intrigerend '2-way mirror' aan, maar onderschat haar niet als slagwerker. Over het geheel een cd zonder agressieve muziek, maar we met heel potente, lenige jazz.

Hessel Fluitman

Bekijk deze formatie in 'Istop':

<https://www.youtube.com/watch?v=Dc7hDBZ6U8k>

ARRIGO CAPPELLETTI Homage To Paul Bley Leo Records

Bezetting:

Arrigo Cappelletti (p),
Furio Di Castri (b),
Bruce Ditmas (d).

Naar aanleiding van zijn kwartetplaat 'Mysterious' vergeleek ik het pianospel van de Italiaanse veteraan Arrigo Cappelletti al eens met dat van Paul Bley. Het is dus niet verwonderlijk dat zijn nieuwe trioalbum 'Homage To Paul Bley' heet. Overigens staat er niet één compositie op van de onlangs overleden Canadees. De cd moet puur gezien worden als een eerbetoon, zoals de titel ook al zegt. De opnames werden ruim vóór het overlijden van Bley gemaakt, dus een 'in memoriam' is het zeker ook niet. Naast eigen composities van Cappelletti zelf omvat het repertoire stukken van twee andere grootheden uit het gilde der eigenzinnige pianisten: Andrew Hill (de schitterende ballad 'Ashes') en Thelonious Monk (wiens 'Pannonica' en 'Crepuscle with Nellie' aaneengesmeed worden tot een geheel eigen werkje). Monk wordt ook nog eens geëerd met 'Monk's fantasy' dat onder meer sporen bevat van 'Ruby my dear'. Cappelletti beschikt over een vederlicht toucher en een fijn ritmegevoel, waarbij de typische beweging-en-tegenbewegingfiguren van Paul Bley een belangrijk ingrediënt zijn. Slagwerker Bruce Ditmas levert fijnzinnige bijdragen die de souplesse van een Paul Motian benaderen. En bassist Furio Di Castri (die zelf nog met Bley speelde, maar ook te horen is op Eric Vloeimans' album 'Umai') is een volwaardige tweede stem naast de pianist. In 'Hot music' leidt dit tot een fraai stukje contrapunt dat aan de barok doet denken. Dit is een pianotrio zoals het hoort te zijn, met rijpe en rijke muzikanten die het samenspel tot meesterkunst hebben verheven.

Herman te Loo

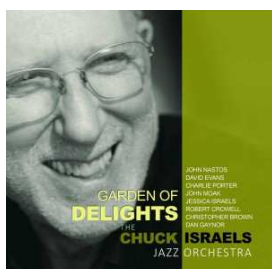
Luister hier naar 'Refugee blues':

<https://youtu.be/5L-rxkcPQgo>

CHUCK ISRAELS JAZZ ORCHESTRA

Garden Of Delights

Dot Time Records

Bezetting:

Chuck Israels (b),
John Nastos (as, fl),
David Evas (ts, kl),
Charlie Porter (tp),
John Moak (tb),
Jessica Israels (voc),
Robert Crowell (bs, baskl),
Dan Gaynor (p),
Christopher Brown (d).

JAZZ OP DE PLAAT

De Amerikaanse bassist Chuck Israels is geen kleintje in de jazzwereld. Hij speelde samen met onder meer Billie Holiday, John Coltrane en Stan Getz. Furore maakte Israels door zijn werk tussen 1961 en 1966 met de legendarische pianist Bill Evans en diens trio. In de vroege jaren zeventig richtte hij het National Jazz Ensemble op, dat hij tot 1981 zou leiden. Tegenwoordig werkt de 79-jarige Israels als componist en bandleider samen met diverse Europese groepen, waaronder het Nederlandse Metropole Orkest. Vier jaar geleden startte hij het Chuck Israels Jazz Orchestra. 'Garden Of Delights' is het derde album van dit negenkoppige gezelschap met daarop tien lyrische composities en arrangementen van Israels. Een sprankelende plaat vol traditionele mainstream-jazz met, bewust of onbewust, veel hints naar de rijke jazzgeschiedenis. Zo klinken de geesten door van Duke Ellington, Oscar Peterson en Bill Evans. Ook bluesvarianties vinden een plekje terug in de titeltrack, het knap opgebouwde 'Clutching' en het stevige 'Mingus'. Opvallend is de veelzijdigheid van dit muzikantencollectief waarin Israels' bas de ruggengraat vormt. Zo kan het orkest opzwellen naar bigbandformaat, maar zingt het net zo makkelijk een paar toontjes lager naar de intieme setting van een solist met ritmesectie. En juist op dat moment komen de fantastische details aan het licht. Er is ontzettend veel gevoel voor subtiele fraseringen en dynamiek, en de interactie tussen de ritmemusici en de blazers is verbluffend. Er gebeurt veel op deze plaat en de muziek is best complex. Toch is het allemaal in balans. Hier is een gedrild leger musici aan het werk die Israels' composities tot in de perfectie uitvoert. Van begin tot eind een genot om naar te luisteren. Een meesterlijke plaat van deze doorgewinterde muzikant en zijn jazzorkest.

Serge Julien

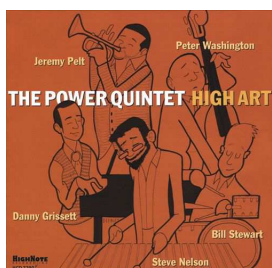
The Chuck Israels Jazz Orchestra live:

https://www.youtube.com/watch?v=84sfSuoAM_M

THE POWER QUINTET

High Art

High Note

Bezetting:

Jeremy Pelt (tp),
Steve Nelson (vib),
Danny Grissett (p),
Peter Washington (b),
Bill Stewart (d).

The Power Quintet is een sterk hofje van Amerikaanse jazzmusici. De ploeg is sinds ongeveer een jaar een 'working band'. De leden weten dus wat ze aan elkaar hebben. Ook zijn de opgenomen stukken al tijdens concerten gespeeld. Die hadden dus al een heel groeiproces meegemaakt alvorens ze werden vastgelegd. De stukken zijn op twee na van Jeremy Pelt, Danny Grissett of Bill Stewart, de resterende twee zijn de ballad 'But beautiful' (Burke, Van Heusen) en het feestelijk gespeelde 'We see' van Monk. Die fungeren voor de luisteraar als houvast om het niveau van de groep te bepalen. Dat is vooral voor de Japanse markt van belang. Maar de eenvoudige westerling zal er ook zijn voordeel mee doen. De groepsleden zijn gepokt en gemazeld in het neobopidroom. 'Look at here', het openingsnummer van de hand van Pelt, is een sprekend voorbeeld van hardbop. Het wordt bluesy en relaxed neergezet. 'Heard's word' van Grissett is misschien wat vloeiender, maar tapt uit hetzelfde hardbopvaatje. Zowel Steve Nelson, Jeremy Pelt en Danny Grissett soleren hier over het eigenninnige thema. Elk springerig thema heeft zijn eigen klank. Dat geeft de muzikanten de gelegenheid om er met net een beetje ander resultaat over te soleren. Zo maakt dit kwintet nieuwe eigen muziek op redelijk bekende fundamenten.

Hessel Fluitman

Bekijk deze formatie live in Jazzhuus Lustenau:

<https://www.youtube.com/watch?v=qzwpQCwI5P4>

MARK WADE TRIO
Event Horizon
 Edition46

Bezetting:

Tim Harrison (p),
 Mark Wade (b),
 Scott Neumann (d).

TARA BOUMAN
MARKUS STOCKHAUSEN
Ritual
 Aktivraum Musik

Bezetting:

Tara Bouman (kl, bkl),
 Markus Stockhausen (bu, tp, ptp).

JAZZ OP DE PLAAT

Is de muziek van een trio met piano, bas en drums anders wanneer die muziek geschreven is door de pianist, de bassist of de drummer in dat trio? Of, laat ik het anders stellen, hoe verschilt de muziek wanneer de componist pianist, bassist of drummer is. Precies, in het tweede geval ga ik ervan uit dat er dus verschil bestaat. De vraag fascineert me, ook omdat ik geen antwoord heb. In de 'klassieke' rolverdeling ondersteunen bassist en drummer de pianist en worden ook jazztrio's met deze samenstelling veelal pianotrio's genoemd. Wat maakt het uit? Misschien iets, misschien niets. Maar nu luister ik naar 'Event Horizon', imponerend debuteert van bassist Mark Wade met composities op en de dialogen. Dialogen impliceren ruimte, ruimte om te betreden en ruimte om te laten ontstaan. Wade schrijft melodieuze en dynamische, ingetogen en expressieve, maar misschien is het meest fascinerende in zijn muziek de ruimte die hij creëert. En die ruimte creëert een luisterende dialoog. Fascinerend! Bij herhaald luisteren valt op hoe creatief dit proces is, hoe Mark Wade je meeneemt naar die horizon, hoe hij zijn trio prikkelt. Spelen in een trio en muziek maken in een trio is als de onmogelijkheid om je te verbergen en de noodzaak om je uit te spreken en de dialoog aan te gaan. Wade stimuleert zijn trio en de luisteraar de dialoog binnen. Zou dat nou typisch voor bassisten zijn? Het is maar een vraag, maar Mark Wade helpt wel bij het vinden van een antwoord!

Frank Huser

Beluister Mark Wade Trio met 'If I only had a brain':
www.youtube.com/watch?v=RyUM3wCeOkQ

Verstilling. Rust. Ruimte. Tijd. Álle tijd. In een kerk in Niederberg (Duitsland) speelden klarinettiste Tara Bouman en trompettist Markus Stockhausen 'intuïtieve muziek'. De stukken zijn geen composities want alle muziek is volledig geïmproviseerd. De tien tracks hebben dan ook geen namen maar bestaan uit nullen. Track een heeft één nul en track tien heeft er tien. Samen met de tijdsaanduiding staan ze gecentreerd onder elkaar en daardoor ontstaat er een soort piramide. Er is maar heel soms sprake van ritme, de muziek is dus overwegend rubato. De twee cirkelen als rooksluizen in een windstille omgeving om elkaar heen. Langzaam, de tijd nemend, 57 minuten lang. Ze zijn uit op schoonheid en innerlijke rust. Daarbij maakten ze dankbaar gebruik van de royale akoestiek van de ruimte. Het duo luistert heel goed naar elkaar, geeft elkaar de ruimte, en volgt of leidt elkaar volmaakt organisch. Het album is eigenlijk één geheel, de tracks sluiten nagenoeg naadloos op elkaar aan. De twee instrumenten komen in deze ambiance volledig tot hun recht. Vooral het contrast tussen koper en hout is heel mooi. De wat schellere trompet en de omfloerste klarinet zijn beslist niet elkaars opponenten maar ze versterken juist elkaars karakteristieken. In het zevende stuk klinkt een ritmisch instrument dat niet op het hoesje vermeld staat. Door de lange akoestiek lijkt het een enorm groot instrument. Navraag leerde dat het een frame drum is.

Peter J. Korten

Bekijk hier een video over de cd:
https://www.youtube.com/watch?v=agq_zZ2bNa0

JAZZFLITS 261 staat 18 juli 2016 op <http://www.jazzflits.nl>

BRANFORD MARSALIS QUARTET
KURT ELLING
Upward Spiral
OKeh/Marsalis Music

Bezetting:

Kurt Elling (voc),
 Branford Marsalis (ss, ts),
 Joey Calderazzo (p),
 Eric Revis (b),
 Justin Faulkner (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Twee bijzondere musici ontmoeten elkaar op 'Upward Spiral'. De denker en filosofische improvisator Branford Marsalis, en de gedurfd zingende Kurt Elling. Saxofonist Marsalis zoekt al spelend (en in de voorbereiding) altijd naar mogelijkheden in thema's en akkoordbehandeling. En Elling maakt dwingende en schitterende versies van standards en popliedjes. 'Upward Spiral', het resultaat van hun samenwerking, is haast cerebraal te noemen, maar vooral ook toegankelijk. Bekende en onbekende songs krijgen als het ware hun definitieve vorm van de twee. Daarbij krijgt Kurt Elling alle ruimte van de instrumentalisten, zonder die te moeten opeisen. Zo ontstaat 'hors concours'-samen spel in Stings 'Practical arrangement'. Prachtig! Of in het daar meteen op volgende - voor hun doen - uitbundige 'Doxy', dat in bijna oude stijl wordt neergezet. Ook de ballad 'I'm a fool to want you', een duet, is intens. Door de tekstbehandeling van Kurt Elling in 'Só tinha de ser con voce' komt deze keuze eerder over als een heilig moeten dan als een thema dat hem aan het hart gebakken ligt. Die song staat op de tweede helft van de cd waarop meer eigen songs van de beide heren staan. Zoals het gedicht 'Momma Said' van Calvin Forbes met toonzetting van Marsalis: over het verlangen om iets eenmalig fijns nog een keer te kunnen beleven. Van Bobby Vintons 'Blue Velvet' uit 1963 maakte het vijftal heel ingetogen en voorzichtig een nieuwe versie. Marsalis speelt in het stuk ietsjes met valse lucht zoals Ben Webster het deed. 'Upward Spiral' biedt deels zeer aantrekkelijke muziek, eigen songs en heel interessante onverwachte composities.

Hessel Fluitman

Maak hier kennis met de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=IBJeYZrovk8>

CUBOP CITY BIG BAND
Star - EFW Latino
Tam Tam Records

Bezetting:

Charles Biggs, Loet van der Lee, Florian Sperzel, Joe Rivera (tp), David Rotschild, Ilja Reijngoud, Frans Cornelisse (tb), Martin van den Berg (btb), Miguel Boelens, Florian Wempe, Rolf Delfos (as), Jasper Blom (ts), Wouter Schueler (ts, fl), Gerrit Jan Binkhorst (bars, bs, fl), Marc Bischoff (p), Samuel Ruiz Aleman (baby bass, b), Lucas van Merwijk (d, timbales, perc), Juan Vilorio (conga's), Marco Toro (bongo's, perc).

Bandleider Lucas van Merwijk heeft opnieuw een daverende Cubop City Big Band-plaat afgeleverd. Deze keer is het niet een van de grote Cubaanse componisten die hij in de 'spotlights' zet, maar staat het oeuvre van de Amerikaanse groep Earth Wind & Fire (EWF) centraal. Daarvoor is de jaren-tachtig-discodreun van de originelen keurig vertaald naar Cubaanse percussie en bigbanddriffs. Daar knapt de extraverte en egotripperige muziek van EWF-voorman Maurice White en de zijnen danig van op. De arrangeurs Marc Bischoff, Ilja Reijngoud en Oscar Hernandez hebben warmbloedige en levende muziek gemaakt van de - wat mij betreft - maniëristische muziek van Earth Wind & Fire. Mij zijn de originelen te machinaal.

Vooraf door de zang van Yma América en Alberto Caicedo hebben de songs warmte gekregen. Doordat de teksten door henzelf en Andrea Canta in het Spaans zijn vertaald, wordt nog meer afstand genomen van de originele uitvoeringen. Ook dat draagt bij aan de Latijnse sfeer van de songs. Van Merwijk heeft met zijn orkest dus duidelijk zijn eigen draai aan het materiaal gegeven: een Hollands-Cubaanse draai. De meeste hits van EWF zullen u wel aardig bekend zijn, maar ook als dat niet zo is, valt er heel veel plezier aan deze uitvoeringen te beleven. Op speciaal verzoek van Lucas van Merwijk meld ik tot slot nog even dat de cd overal verkrijgbaar is, maar niet via streaming-diensten wordt aangeboden.

Hessel Fluitman

De Cubop City Big Band live met het EWF-programma:

<https://www.youtube.com/watch?v=ryiVHUiUnO4>

MATEUSZ PULAWSKI QUARTET

Change Of Seasons

Eigen beheer

(www.mateuszpulawski.com)

Bezetting:

Mateusz Pulawski (g),
Itai Weissman (ts),
Hendrik Mueller (b),
Aron Nyiro (d),
Fernando Sanchez (ts),
Esther Van Hees (voc),
Evgenii Bondarev (tp).

TEUS NOBEL

Social Music

Flyin' High Records

Bezetting:

Teus Nobel (tp, flh, keys, perc),
Merlijn Verboom
(gt, b, lapsteel, samples, perc, keys),
Rory Ronde (gt, b, keys, perc),
Alexander van Popta (keyb, effecten),
Tuur Moens (d, g, keys, perc),
+ Joris Roelofs (bkl),
Yannick Hiwat (v),
Bram van Sambeek (fag).

JAZZ OP DE PLAAT

De van oorsprong Poolse gitarist Mateusz Pulawski (1991) timmert flink aan de weg in Nederland. Dat doet hij onder anderen als duo met de Belgische zangeres Esther Van Hees en met zijn Lunar Quartet. Onlangs verscheen een prachtige, verstilte cd met alleen de zang van Esther en de gitaar van Mateusz. Met zijn groep heeft Pulawski de opvolger gepresenteerd van 'Half Moon Heart' (2014). De nieuwe cd heet 'Change Of Seasons' en bevat hoofdzakelijk eigen werk.

‘ Pulawski slaagt erin een eigen geluid te vinden ’

Nummer twee is een intieme plaat geworden, in eigen studio opgenomen, gemixt en gemasterd. Het voordeel van 'thuiswerken' is dat je niet wordt opgejut omdat studiotijd geen geld kost. De musici spelen dan ook hoorbaar zonder haast. Pulawski noemt zijn band een romantische groep, die is beïnvloed door de maan en beschouwt zijn muziek als pure kunst, waarmee hij een emotionele band wil opbouwen met de luisteraar. Het klinkt wat hoogdravend, maar de gitarist slaagt wel in zijn opzet. De moderne, geserreerde akoestische jazz ontspooit nergens, maar bevat wel een helder statement: ik ben een Pool maar je hoort mijn afkomst niet in mijn jazz, want die is universeel. Zijn nationaliteit speelt geen rol; wel vertelt Pulawski graag zijn levensverhaal in klanken. Hij wordt daarbij krachtig ondersteund door zijn musici en ook Esther Van Hees speelt weer een prominente rol met haar sterke vocalen en teksten. Het valt niet mee een eigen geluid te vinden als gitarist, maar Pulawski slaagt daar op 'Change Of Seasons' absoluut in.

Hans Invernizzi

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=iPs4Ofzun8k>

Trompettist Teus Nobel heeft op zijn derde cd 'Social Music' het roer volledig omgegooid. Vereerde hij op eerdere platen zijn helden met vrij 'schone' muziek, nu heeft hij zich aan gitarist, componist en creatief technicus Merlijn Verboom verbonden en is bekeerd tot overvloedig gebruik van samples en elektronica. Een en ander met het doel om jazzrock te creëren à la 'Bitches Brew' van Miles Davis. In plaats van zijn reguliere band, heeft Nobel andere mensen uitgenodigd. Samen met Verboom heeft hij de stukken opgezet en uitgewerkt. Bij elke ontwikkelingsfase is een instrumentalist gevraagd: Rory Ronde op gitaar en bas, Tuur Moens op drums en gitaar, en Alexander van Popta op keyboards. De muziek wordt voortdurend aangekleed: van papegaai geluiden tot en met slotapplaus. Met de hulp van de gastmusici – basklarinettist Joris Roelofs, violist Yannick Hiwat en fagottist Bram van Sambeek - krijgt een aantal nummers nog een akoestische 'touch'. Echter doordat het trompetgeluid van Teus Nobel, gitaargeluid en samples nogal eens over hun bijdragen worden gelegd, krijgen de gastmusici een beetje een bijrol. Ik heb bij deze cd sterk het idee dat niet Teus Nobel de hoofdrol vervult, maar geluidentovenaar Verboom. Als zodanig zal dit project voor Nobel (hopelijk) een eenmalig avontuur zijn, waaruit hij lering trekt en door zijn inzichten techniek en spel verder ontwikkelt.

Hessel Fluitman

Beluister een track van het album:

<https://www.youtube.com/watch?v=1U2VxMgreys>

OENE VAN GEEL
Sudoku
Zennez Records

Bezetting:

Oene van Geel (v, av, quintone, cajon, perc) + Mark Haanstra (bg), Miriam Overlach (harp), Oguz Büyükerberber (bkl), Matteo Mijderwijk (p).

JAZZ OP DE PLAAT

(Alt)violist Oene van Geel is een inclusieve muzikant. Alle muziek die hij de moeite waard vindt, neemt hij mee aan boord. Dit maakt hem multi-inzetbaar en flexibel, en dus het ideale bandlid. Dat heeft hij bewezen in groepen als Zapp, Estafest en The Nordanians. Maar drie jaar na het winnen van de Boy Edgar Prijs werd het hoog tijd voor een eerste soloalbum, 'Sudoku'. En album is ook het juiste woord, want in het hoesje zit behalve een cd ook een 7" single, met alternatieve mixen van twee tracks van de cd. In de eerste vijf nummers van de cd heeft Van Geel zich uitgeleefd in multitracking. Hij heeft lagen (5-snarige) viool, altviool en allerhande slagwerk over elkaar heen gelegd, en vormt zo dus zijn eigen ensemble. Maar de sociale improvisator verloochent zich niet, en zo is de rest van de cd gevuld met duetten met muzikale vrienden. Wat uit 'Sudoku' blijkt, is hoe compleet Oene van Geel is. Hij bedenkt en speelt sublieme melodieën, maar hij is ritmisch ook sterk en heeft een goed oor voor harmonie. De aanstekelijke polyritmiek van 'Seven riffs' (waarmee de cd opent en dat ook op het singletje staat) grijpt je meteen al beet, en daarna laat Van Geel je als luisteraar niet meer los. Het andere stuk dat op het ep'tje staat, 'Theotuma', rockt en de altviool klinkt er af en toe als een vervaarlijk gierende elektrische gitaar. Maar in stukken als 'Polderlucht' en 'Dew drops on a spider's web' (met harpiste Miriam Overlach) zet hij effectief sfeer neer, filmisch en licht melancholiek. Met basgitarist Mark Haanstra kan hij een goed liedje maken ('Oleg'), maar evengoed overtuigend funken ('Tabjörn') en volksdansen (de Balkanklanken van 'Maribor'). Maar de allergrootste kracht van Oene van Geel is dat hij zich in al deze invloeden nergens verliest. Elke noot, iedere inval en improvisatie is onmiskenbaar Oene van Geel, en niemand anders.

Herman te Loo

Beluister hier fragmenten van het album:

<http://bit.ly/1Uhx3vm>

MATT WILSON'S BIG HAPPY FAMILY
Beginning Of A Memory
Palmetto

Bezetting:

Kirk Knuffke (cnt), Terell Stafford (tp), Andrew D'Angelo (as, bkl), Jeff Lederer (ts, ss, kl), Joel Frahm (ts, ss), Gary Versace (p, o, acc), Larry Goldings (p), Matt Balitsaris (g, dobro), Martin Wind, Paul Sikivie, Yosuke Inoue (b), Chris Lightcap (b, bg), Matt Wilson (d).

Kan een drumsolo ontroeren? Jazeker, dat bewijst Matt Wilson op zijn nieuwste cd, 'Beginning Of A Memory'. In 'Flowers for Felicia' pakt hij een korte solo met brushes in een nummer dat sowieso al aangrijpend is in zijn melodische materiaal. Het is een combinatie van een klassieker van de Carter Family, 'Wildwood flower' en Wilsons eigen compositie 'Orchids'. Dat laatste droeg hij op aan zijn vrouw, violiste Felicia. Die overleed in juni 2014 aan leukemie, en 'Beginning of a Memory', Wilsons eerste plaat na dat verdrietige moment, is een 'in memoriam'. Het album kent meer van zulke ontroerende momenten, zoals het titelstuk, met een hartverscheurende lead-alt van Andrew D'Angelo, en de afsluitende 'July hymn', subliem gearrangeerd voor de blazers. Maar Wilson wilde per se geen tranendal van dit eerbetoon maken, want daar was zijn vrouw de persoon niet naar. Daarom spettert op de rest van de plaat het speelplezier en de uitbundigheid er vanaf. We vallen vanaf de malle fanfare 'Score' via Ayler-achtige uitspattingen in 'Go team Go!' (dat uitloopt in een interpretatie van Lionel Richie's hit 'Endless love' door bassist Yosuke Inoue) in een stukje hardbop ('Nou outerwear'). Ook is er een eerbetoon aan trompettist Lester Bowie ('Lester'), waarin Kirk Knuffke en Terell Stafford elkaar in smeugig growl-werk naar de kroon steken. Er is dus enorm veel te genieten op 'Beginning of a Memory', dat wel eens de meest complete plaat van Matt Wilson tot nu toe zou kunnen zijn.

Herman te Loo

LEEWARD QUARTET**Squeeze****Eigen beheer****Bezetting:**

Dalhyun Lee (el-g),
 Jorre Reynders (as, ss),
 Rob Vanspauwen (b),
 Gerry Reynders (d).

MICHEL BRAAM**Gloomy Sunday****BMC records****Bezetting:**

Michiel Braam (p).

JAZZ OP DE PLAAT

Op het internet is bijna niets te vinden van de jonge talentvolle Zuid-Koreaanse gitarist Dalhyun Lee. Alleen op YouTube staat een amateurfilmpje uit 2011 waarop je hem in actie ziet in een workshop van Amerikaanse bluesrocker Robben Ford in Maas-tricht. Lee studeerde in Limburg met geweldige cijfers af aan het conservatorium.

Lee geeft in de workshop, bescheiden maar zeker van zijn zaak, Robben Ford flink partij, maar je kunt horen dat Dalhyun een echte jazzier is. Een recent tastbaar bewijs van 's mans jazzvisie en gitaristische kwaliteiten is de cd 'Squeeze' waarop hij te beluisteren is met Jorre Reynders op alt- en sopraansaxofoon, Rob Vanspauwen op contrabas en Gerry Reynders op drums.

Lee verzorgde met deze Belgische musici menige jamsessie en de mannen werden goede vrienden. 'Squeeze' vormt het begin en het voorlopig einde van hun samenwerking in het Leeward Quartet. Inmiddels is Lee teruggekeerd naar zijn geboorteland. Hij laat een mooie herinnering achter met de zeven relaxte jazz- en latinstukken van zijn hand, die door de vermaarde geluidstechnicus Max Bolleman vlekkeloos zijn geregistreerd.

Lee is geen echte vernieuwer. Hij volgt smaakvol en met technische perfectie gebaande jazzbanen. Een beetje rock en zelfs wat folkloremuziek uit Zuid-Korea vonden hun weg naar de composities, maar de jazz overheerst. Naast Lee soleert Jorre Reynders uitstekend. Wie Lee live wil horen, moet nog even geduld hebben. Volgend jaar komt de gitarist weer naar Nederland om met zijn Belgische kameraden te toeren.

Hans Invernizzi

(Info: <http://jorrereynders.com/other-bands-projects/>)

December 2015 gaf Michiel Braam in het Budapest Music Center in Boedapest een soloconcert. Het werd vastgelegd en onder de titel 'Gloomy Sunday' is het nu op cd verkrijgbaar. Zoals altijd bij zijn concerten ging Braam zonder 'setlist' achter de piano zitten. Zo verzeeide hij in allerlei composities van hemzelf en in oude standards. Alleen het titelnummer 'Gloomy Sunday' was van tevoren gepland. Braam speelde het tijdens de begrafenis van een twee jaar eerder overleden student van het Artez-conservatorium. Omdat er voor die student op dezelfde dag als het concert in Boedapest een herdenkingsconcert werd gehouden, voelde Braam zich zo toch een beetje bij dat herdenkingsconcert betrokken. Braams stukken lopen bijna spontaan in elkaar over. De muziek 'kabbelt' over de grenzen heen, waarbij Michiel Braam op het moment van de waterscheiding heel elegant en onopvallend naar het nieuwe thema toe speelt.

'The man I love' neemt Braam uitgebreid door en het zal componist George Gershwin vast aangenaam verrast hebben hoe Braam met het thema stoeit en het op de hak neemt.

'Eliza' is een vrolijk danswijsje dat door de Antilliaanse 19de-eeuwse componist Jan Gerard Palm is geschreven en wordt normaliter gespeeld door Braams trio Nos Otrobanda. Hier moduleert hij vrolijk door de compositie heen. Wie 'Opus walk' niet kent zal niet weten wat improvisatie is en wat uitgeschreven. Maar het klopt als een zwerende vinger. Het is aardig om je af te vragen welke uitvoering van zijn composities nou het origineel is: de pianosolo versie die je hier hoort, of de uitvoeringen door de band waarvoor de stukken geschreven zijn. Braam zal zelf zeggen: 'elke uitvoering heeft recht van bestaan'. 'En is de moeite waard', zeg ik er bescheiden achteraan.

Hessel Fluitman

CHARLOTTE
Charlotte
Charlotte Music

Bezetting:
 Charlotte Karlsted (voc),
 Dave Sahanaja (b, g),
 Wilco Koster (midi, d).

Beluister tracks van 'Charlotte' op:
<http://bit.ly/1WNC6qB>

OLIVIER LE GOAS
Reciprocity
Neuklang

Bezetting:
 Kevin Hays (p),
 Nir Felder (g),
 Phil Donkin (b),
 Olivier le Goas (d).

WINTSCH/WEBER/WOLFARTH
Thieves Left That Behind
Veto Records

Bezetting:
 Michael Wintsch (el-p, synth),
 Christian Weber (b),
 Christian Wolfarth (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Net als de beeldhouwer die het beeld los houdt uit de omhulling die het al die tijd verborgen hield, is er muziek die iemand zoekt om hoorbaar te worden. Charlotte is zo een iemand. Alsof er iets volstrekt natuurlijks gebeurt, alsof er iets is dat zo moet zijn, altijd al. Zo klinkt deze muziek die ik hoor wanneer ik luister naar Charlotte Karlsted op haar nieuwe album 'Charlotte'. Essenties ontdaan van verhullende versieringen, puur en eerlijk. De kleine bezetting en de heldere arrangementen geven Charlotte de ruimte om deze nieuwe muziek te laten ontstaan en haar vocale talent opnieuw te exploreren en opnieuw te ontplooiën. Tien jaar geleden kwam 'A wish in the dark' uit, het enthousiast ontvangen debuutalbum van de Lotta Karlsted Band met een jazzy signatuur. 'Charlotte' kent meer variatie in stijl, hoewel die afwisseling nauwelijks opvalt omdat het album zo bepaald wordt door het warme timbre van de stem van Charlotte. Op drie covers na, die overigens een verrassend vernieuwende vertolking krijgen, bevat het album eigen werk met in Engels, Duits en Zweeds gezongen repertoire met subtiele referenties aan onder anderen Massive Attack, Kate Bush en Joni Mitchell. Maar 'Charlotte' is vooral Charlotte, met de voor haar typerende stijl, innemend en intiem, subtiel, speels, oprecht, open en zeer muzikaal!

Frank Huser

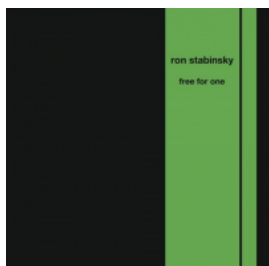
Groepsleider op het album 'Reciprocity' is de Franse slagwerker Olivier Le Goas. Hij speelde in New York en heeft in Frankrijk, Engeland en de VS enige naam gemaakt. Voor deze cd nodigde hij drie Amerikaanse musici uit: pianist Kevin Hays, bassist Phil Donkin en gitaarwonder Nir Felder. Hays heeft met een keur aan grote namen in de jazz gewerkt. Donkin speelt momenteel in Duitsland met onder anderen trombonist Nils Wogram. En New Yorker Felder heeft inmiddels de nodige naam en faam opgebouwd. Zijn gitaar staat bijna net zo schoon afgesteld als die van Pat Metheny in diens jazztrio's. Alle vier zijn ze door de wol geverfd. En dat hoor je. De titel van de cd, wisselwerking in het Nederlands, is typerend voor de muziek. De vier functioneren op hoog niveau. Alle stukken zijn van de hand van drummer Le Goas. Hij maakte er afgeronde gehelen van. Gehelen die me plezier verschaffen. Dit viertal geeft zijn muziek een spanningsboog mee. Daardoor swingt het. Ze hebben de stukken tot een eenheid weten te smeden. Bovendien is hun muziek toegankelijk, zonder dat het plat wordt. Dat ligt aan de composities, aan het samenspel en aan het feit dat hier een piano in het geluidsspectrum zit. Een welluidend en spannend geheel.

Hessel Fluitman

Het trio WWW trekt al heel wat tijd met elkaar op, en maakte een aantal onorthodoxe pianotrio-cd's voor labels als Leo Records en Hatology. Hun nieuwe album, 'Thieves Left That Behind', slaat een nieuwe weg in. Pianist Michael Wintsch heeft de akoestische vleugel hier namelijk vervuild voor een elektrische piano en een (analoge) synthesizer. Omdat bassist Christian Weber en drummer Christian Wolfarth zich wel bij hun akoestische instrumenten houden, ontstaat een mooi contrast tussen elektronica en akoestische klanken. De muziek is geheel vrij geïmproviseerd, en laat zich omschrijven als een soort Association PC zonder grooves. Want het drietal loopt met een grote boog om de voor de hand liggende jazzrock heen.

Herman te Loo

RON STABINSKY
Free For One
Hot Cup Records

Bezetting:

Ron Stabinsky (p).

Luister hier naar een cd-track:

<http://bit.ly/1twiU52>

JAZZ OP DE PLAAT

In Jazzflits 259 besprak ik al de solo-cd van Moppa Elliott, de bassist van Mostly Other People Do The Killing. Nu is de beurt aan de pianist van dit gezelschap, Ron Stabinsky, om in zijn eentje muziek te maken. Hij viel al eerder als gast bij de groep op, toen hij voor het controversiële album 'Blue' de rol van zowel Wynton Kelly als Bill Evans op zich mocht nemen in een 'letterlijke' reproductie van de klassieker 'Kind of Blue'. Op 'Free For One' horen we de invloed van die laatste pianist in het slotstuk, 'Once, but again...', maar er zijn meer pianisten die belangrijk zijn geweest voor het spel van Stabinsky. Bij zijn virtuositeit, waarbij hij heel knap ritmen en tegenritmen door elkaar heen laat lopen, zijn het de namen van Lennie Tristano en Cecil Taylor die naar boven komen. En het openingsstuk van het album, '...After it's over', roept associaties op met Paul Bley. Uit dit mengsel van uitgesproken piano-iconen weet de jonge Amerikaan een stijl te destilleren die toch geheel eigen is, en zowel in halsbrekend snelle loopjes als in contemplatieve, melodieuze passages overeind blijft. Het meest opvallend aan 'Free for One' is dat alle stukken pure improvisaties zijn. Ze klinken namelijk zo vormvast dat je zou denken dat er gecomponeerde onderdelen aan ten grondslag liggen.

Herman te Loo

ABSOLUUT
Bestiaal
Solidude

Bezetting:

Jakob Haghebaert (g),
 Sebastiaan Commeren (b),
 Sebastiaan Vekeman (d).

Vanuit België lijkt alleen maar improvisatiejazz te komen. Retrojazz schijnt daar niet meer voor te komen. Ook 'Bestiaal' van Absoluut bestaat vooral uit improvisatie. Zowel de titel van de cd als de groepsnaam geeft geen aanwijzing of richting. De hoes ook al niet: een potloodtekening van twee handen achter de revers van een keurig pak. Een van vele tekeningen op de vier kantjes van het kartonnen album. Vaak staan er drie heren op met schematisch aangegeven gezichten. Personen die zo op het eerste gezicht niets met muziek te maken hebben. Bovendien geven de titels ook geen aanknopingspunten. Kortom, de informatie op de hoes is gesloten als een pot. En dan de muziek. Impro, zoals ik al aangaf. De drummer heeft de stukken op zijn naam staan. Het is echte studiejazz. De argeloze luisteraar hoort drie instrumenten die elkaar weliswaar niet in de weg zitten, maar elkaar over en weer ook niet lijken te stimuleren. Je denkt eigenlijk aan los zand. Iets verder op de cd speelt het trio wel meer als eenheid...

Hessel Fluitman

NEW COOL COLLECTIVE
MARK REILLY
The Things You Love
Dox Records

Bezetting:

Mark Reilly (voc),
 Benjamin Herman (as, ts, bars, fl),
 David Rockefeller (tp, tb, bu),
 Rory Ronde (el.g, ac. b, Hofner 60's b),
 Willem Friede (Fender Rhodes, p),
 Leslie Lopez (Ampeg Baby b, el.b),
 Joost Kroon (d, perc),
 Jos de Haas (timbales, bongos, perc.),
 Frank van Dok (conga, perc).

In Jazzflits 249 (december 2015) werd 'The Things You Love' al als ep gesignaleerd. Nu is er dan een volledige cd van New Cool Collective met Mark Reilly, met een verdubbeling van het aantal nummers. New Cool Collective wilde graag met de legendarische Mark Reilly, voorheen de leadzanger van de jazz-popgroep Matt Bianco, samenspelen. Na uitwisseling van muziek, bleek die wens wederzijds. En zo geschiedde. Het samenstellen van het repertoire en de uitwerking ervan ging over het internet, omdat het Collective hier in Nederland zat en Mark Reilly in Engeland. Samen hebben ze er een mooi eclectisch geheel van gemaakt. Met veel pop en veel jazz volgens het beproefde New Cool Collective-recept en met zang. Op het nummer 'Cry' is de heldere stem van Elisabeth Troy te horen, de zangeres van de band Clean Bandit. De frontfoto van de band is trouwens in een prachtige jarendertig-stijl.

Hessel Fluitman

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar. (<http://roseellismusic.com>)

NEW YORK CALLING

BUT BEAUTIFUL

De afgelopen week las ik het boek 'But Beautiful' van Geoff Dyer. Een mooi boek, prachtig geschreven en in mijn studie van de jazzgeschiedenis een prettige afwisseling op de wat droge biografieën die ik de afgelopen maanden heb gelezen. Het boek bestaat uit verschillende verhalen, elke keer met een andere jazzlegende in de hoofdrol zoals Thelonious Monk, Chet Baker, Bud Powell, Art Pepper en Charles Mingus. Het boek is fictie, maar gebaseerd op feitelijkheden in de levens van de musici. Zo speelt het verhaal over Ben Webster zich af in de trein in Europa, waar hij een groot deel van zijn leven doorbracht. Alles wat in het boek door de musici wordt gezegd, is niet daadwerkelijk gezegd, maar is wel gebaseerd op de manier waarop ze spraken en communiceerden.

De wetenschap dat het boek fictie is maar wel gebaseerd op echte personen, maakte het in eerste instantie wat lastig om te lezen, je wilt weten of iets wel of niet is gebeurd. Lees het dus niet om je kennis over jazz te vergroten, maar lees het als een roman, alsof je er na het lezen pas achterkomt dat deze mensen echt bestonden.

Geoff Dyer is een echte jazzliefhebber en weet veel van de muziek en de geschiedenis. Hij heeft zich verdiept in de persoonlijkheden en levens van de musici en met feiten en fictie vormt hij zijn verhalen. In de korte verhalen probeert hij de essentie van de hoofdpersoon te laten zien, niet zozeer in wat die persoon heeft meegemaakt maar hoe hij was en hoe hij met het leven omging. Veel verhalen spelen zich af op cruciale momenten in de levens van de jazzmusici, wanneer alles uit elkaar lijkt te vallen of wanneer ze een vroege dood in de ogen kijken. Een observatie die Geoff Dyer deed: "anyone interested in jazz is struck very early on by the high casualty rate of its practitioners." Ieder personage is bezig met een eigen gevecht tegen drugs, alcohol, racisme, geweld of psychische problemen. In het nawoord bespreekt de schrijver wat de redenen kunnen zijn dat vele jazzmusici in de jaren dertig verslaafd waren aan alcohol en in de jaren veertig en vijftig aan heroïne.

Ook voor mensen die niets van jazz weten, is het een geweldig boek om te lezen. Alleen al om de meesterlijke schrijfstijl van Geoff Dyer. Hij omschrijft hoe Charles Mingus de bas bespeelde: "Some people played the bass like sculptors, carving notes out of an unwieldy piece of stone; Mingus played it like he was wrestling, getting in close, working inside, grabbing at the neck, and plucking strings like guts. Then he'd touch the strings softly as a bee landing on the pink petals of an African flower growing some place no one had ever been."

Geoff Dyer heeft het boek geschreven zoals een jazzmuzikant over een vorm soleert. Een paar feiten, namen en gebeurtenissen zijn de rode draad van zijn verhalen en de rest is improvisatie.

Bekijk Roos Plaatsman in de studio:
<https://vimeo.com/49549650>

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 13 juni 2016

- 1 Brad Mehldau**
Blues And Ballads (Nonesuch)
- 2 Ben Webster/Piet Noordijk**
Johnny Come Lately (NJA)
- 3 Gregory Porter**
Take Me To The Alley (Blue Note)
- 4 Jack DeJohnette**
In Movement (ECM)
- 5 Sonny Rollins Trio
& Horace Silver Quintet**
Swiss Radio Days (TCB)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Branford Marsalis & Kurt Elling**
Upwards Spiral (oKeh)

Dat de band van saxofonist Branford Marsalis lekker kan spelen wisten we al, maar de toevoeging van vocalist Kurt Elling is inderdaad juist dat. Het voegt een nieuwe dimensie toe aan dit goed ingespeelde kwartet. Lekker Amerikaanse songs!

- 2 Jason Palmer & Cédric Hanriot**
City Of Poets (Whirlwind)

Topband met saxofonist Donny McCaslin en drummer Clarence Penn. Messiaen kijkt en luistert over zijn schouders mee naar dit briljante concept. Trompettist Jason Palmer blaast zeer indrukwekkend en Cédric Hanriot klaviert als vanouds.

- 3 Daniel Karlsson**
At The Feel Free Falafel
(Brus & Knaster)

Daniel Karlsson is de pianist van Oddjob en op de cd's van EST-drummer Magnus Öström met zijn eigen trio. Mooie piano-trio jazz van nu met invloeden uit Scandinavië (uiteraard), maar ook Brad Mehldau hoor je terug.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

Jazzcenter nu ook op Facebook
www.facebook.com/jazzcenterdenhaag

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 9 juni 2016

De Noor Stian Westerhus staat in de Jazz Media Chart. In 2013 fotografeerde Joke Schot hem in LantarenVenster, Rotterdam.

Christine Stephan, JAZZTHETIK (Germany):

TOBIAS PREISIG & STEFAN RUSCONI
Levitation (Quilin/Broken Silence)

Henning Bolte, Jazzism (Netherlands):

LISBON UNDERGROUND MUSIC ENSEMBLE
Xabregas (Clean Feed)

Magnus Nygren, Orkester Journalen (Sweden):

SVEN-ÅKE JOHANSSON
Blended Box (SÅJ Records)

Cim Meyer, Jazz Special (Denmark):

ELDH/LILLINGER/SLAVIN/EVANS
Amok Amor (Boomslang Records)

Lars Mossefinn, Dag & Tid (Norway)

SIGNIFICANT TIME
Regnbueponniens Significante Påskesang (Periskop)

Luca Vitali, Giornale della Musica (Italy):

STIAN WESTERHUS
Amputation (House Of Mythology)

Axel Stinshoff, Jazz thing (Germany):

MARCUS STRICKLAND
Nihil Novi (Blue Note)

Madli-Liis Parts, Muusika (Estonia):

HENRY THREADGILL
Old Locks And Irregular Verbs (Pi Recordings)

Paweł Brodowski, Jazz Forum (Poland):

KUBA STANKIEWICZ/PETER ERSKINE/DAREK OLESZKIEWICZ
The Music Of Bronislaw Kaper (Warner)

Jon Newey, Jazzwise (UK):

THE IMPOSSIBLE GENTLEMEN
Let's Get Deluxe (Basho Records)

Anna Filipieva, Jazz.Ru (Russia):

SERGE GOLOVYA QUINTET
Touching The Sky (Butman Music)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

JAZZFLITS 261 staat 18 juli 2016 op <http://www.jazzflits.nl>

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

MILES DAVIS

Aura

CBS

'Aura' is een Miles Davis-album met een bijzonder verhaal. De trompettist zou in 1985 de Deense Sonning Music Prize ontvangen. Een prestigieuze prijs die tot dat jaar was gegeven aan de componisten Igor Strawinsky, Leonard Bernstein, Olivier Messiaen en violist Isaac Stern. Miles was dan ook vereerd. Speciaal voor de ceremonie rond de uitreiking componeerde de Deense pianist Palle Mikkelborg een groot werk. Daarvoor was hij uitgegaan van de tien letters van Davis' naam. Van die noten maakte hij een akkoord, vervolgens een thema en van daaruit de tien stukken. Alle stukken lopen in elkaar over. Elk deel kreeg de naam van een van de zeven kleuren die hij zag in het aura van de trompettist. Dat is wat je noemt intellectueel componeren. Het werk is een mix van serieuze Europese muziek en jazz. Met flarden reggae en pop, en doorspekt met oneven maatsoorten. Dat klinkt droger dan het is. Voor de trompettist was tijdens de presentatie ook ruimte ingepland om even mee te spelen. Omdat gitarist John McLaughlin ook in Kopenhagen was, liet Davis hem uitnodigen om mee te spelen. Miles was zo enthousiast over de compositie dat hij die wilde opnemen en dan overall in wilde meespelen. Zo geschiedde. De meestergitarist was bij de opname ook van de partij. Bij 'Intro', het eerste nummer, knalt hij er na de grondtoon luid en duidelijk in: een visitekaartje waar je u tegen zegt. Wat je noemt indrukwekkend, groots en meeslepend. Miles is regelmatig nadrukkelijk aanwezig, maar voegt zich heel organisch in het geheel van de composities. Hij voelt zich er helemaal in thuis. Voorbijgaand aan stijlen en de waan van de dag werd hier een waar kunstwerk gecreëerd. CBS wist indertijd niet wat ze met de plaat aan moesten. 'In welk hokje past dit?', zo vroeg men zich af. Mede omdat Miles in die tijd overstapte naar Warner, liet de maatschappij dit werk op de plank liggen. 'Al vier jaar later' hadden ze de moed om het uit te brengen. Gelukkig.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

FESTIVALS AUGUSTUS

Het kwartet van zangeres Elina Duni treedt op tijdens het Gaume Jazz Festival. (Persfoto)

GOUVY JAZZ EN BLUES FESTIVAL

Ferme Madelonne, Gouvy

5 tot en met 7 augustus 2016

(<http://madelonne.gouvy.eu/gouvy-festival/>)

Met onder anderen: Robyn Bennett & Bang Bang Sextet, Kirk Lightsey Quartet, Lisa Simone Quartet, Denise King met Ivan Paduart Trio, Cyrus Chesnut/Buster Williams/Lenny White en Maceo Parker.

JAZZ MIDDELHEIM

Park Den Brandt, Antwerpen (Wilrijk)

12 tot en met 15 augustus 2016

(<http://www.jazzmiddelheim.be>)

Met onder anderen: Pascal Schumacher, Marcin Wasilewski, Avishai Cohen, ICP Orchestra, Eric Thielemans/Billy Hart, Tutu Puoane, Jeff Neve, Stuff en Craig Taborn.

GAUME JAZZ FESTIVAL

Cultureel centrum, kasteeltuin Rossignol-Tintigny

12 tot en met 14 augustus 2016

(<http://www.gaume-jazz.com>)

Met onder anderen: Terrasson/Belmondo/Bekkas, Elina Duni, Pascal Schumacher, Nicolas Kummert/Lionel Loueke en Aka Moon.

HAARLEM JAZZ & MORE

Binnenstad, Haarlem

17 tot en met 20 augustus 2016

(<http://www.haarlemjazzandmore.nl/programma/>)

JAZZFESTIVAL DELFT

Binnenstad, Delft

26 tot en met 28 augustus 2016

(<http://www.jazzfestivaldelft.nl/>)

ZOMER JAZZ FIETS TOUR

Reitdiepdal, Groningen

26, 27 augustus 2016

(<http://www.zift.nl/>)

CITY JAZZ

Gouverneursplein, Leeuwarden

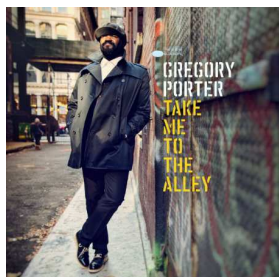
28 augustus 2016

([facebook.com/cityjazzleeuwarden](https://www.facebook.com/cityjazzleeuwarden))

JAZZFLITS 261 staat 18 juli 2016 op <http://www.jazzflits.nl>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 13 juni 2016

- 1 Gregory Porter**
Take Me To The Alley
(Blue Note)
- 2 Warren Wolf**
Convergence
(Mack Avenue)
- 3 René Marie**
Sound Of Red
(Motema Music)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Mike del Ferro, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortjen, Lex Lammen,

• Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman en Jorre Reynders. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot, Jean Schoubs, Willem Schwertmann. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

101 MEESTERWERKEN

die u nog niet heeft gehoord (deel 7)

In het februari-nummer van dit jaar publiceert de redactie van het Franse blad Jazzmagazine een lijst van '101 Meesterwerken die u nog niet gehoord heeft'. Albums uit alle tijdperken van de jazz. In Jazzflits presenteren we in tien afleveringen titels uit deze lijst. Deze editie deel zeven:

Count Basie

Afrique (Flying Dutchman)

Ray Bryant

Ray Bryant Trio (Prestige)

Eddie Costa Trio

The House Of Blue Lights (Dot)

Tony Fruscella

Tony Fruscella (Atlantic)

Roy Haynes

Out Of The Afternoon (Impulse)

Bob James

One (CTI)

Charles Mingus

Trio (Jubilee)

Buddy Rich

Big Swing Face (Pacific Jazz)

Henri Texier

Mad Nomad(s) (Label Blue)

OVERLEDEN

Ben Gerritsen, 2 juni 2016 (67)

Vibrafoon/marimbaspeler, componist en bandleider Ben Gerritsen werd in Gorssel geboren. Hij was autodidact op zijn instrument. Gerritsen volgde lessen op het Conservatorium Zwolle bij onder anderen Frans Elsen en Cees Smal en speelde vanaf midden jaren zestig in diverse bands, ook met dixielandrepertoire. Eind jaren tachtig vormde hij zijn eigen Ben Gerritsen Band met als jarenlang ongewijzigde bezetting: Leo van Oostrom (saxofoons), Willem Kühne (piano), Ben Gerritsen, Wim Essed (bas) en Arnoud Gerritse (drums). "Gerritsen is een belangrijk pleitbezorger van de vibrafoon, het instrument dat een spelfunctie vervult in zijn composities. Een mooie groepsklank met de vibrafoon in het muzikale centrum is daarbij altijd zijn uitgangspunt. De vibrafoon wordt ingezet als melodie-instrument of voor puur percussief spel", aldus de website van het Bimhuis als toelichting bij een optreden van de groep in 1999. Het was al een paar jaar stil rond Gerritsen. Zijn band was opgeheven.

Hans'che Weiss, 2 juni 2016 (64)

De Duitse gitarist werd in 1951 - een nadere datum ontbreekt - geboren in een sinti-gemeenschap. Toen hij achttien was, sloot hij zich aan bij het kwintet van Schnuckenack Reinhardt en drie jaar later had hij een eigen ensemble in de stijl van de zogenaamde gypsy swing, waarin hij overigens het gebruik van de elektrisch versterkte gitaar niet uit de weg ging. Hij overleed in zijn geboortestad Berlijn. (jjm)

Jeremy Steig, 13 april 2016 (73)

Steig was een van de weinigen die alleen fluit speelden, maar daar wel alle klankmogelijkheden uit puurde, wel of niet met elektronica. In de jaren zestig en zeventig maakte hij tal van opnamen en speelde af en toe in Europa, onder meer met Association PC (Pierre Courbois). De laatste twee decennia hoorden we weinig meer van hem. (jjm)

Onze concertaankondigingen vindt u op Facebook:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>